

מ"ת (פתח תקווה) 26641-01-17 - מדינת ישראל נ' יצחק טגביא

מ"ת (פתח-תקווה) 26641-01-17 - מדינת ישראל נ' יצחק טגביא ואח'שולם פתח-תקווה

מ"ת (פתח-תקווה) 26641-01-17

תיק חיצוני: 9618/2017

מדינת ישראל

נגד

1. יצחק טגביא (עציר)

2. אבי טקלו (עציר)

בית משפט השלום בפתח-תקווה

[26.01.2017]

כבוד השופטת אתי כרייף

החלטה

עקב תקלה טכנית, נימוקי ההחלטה ניתנים רק עתה.

תשומת הלב כי עיקרי ההחלטה ניתנו ביום 25.1.17 בה הוריתי על עריכת תסקירי מעצר בעניינם של שני המשיבים

והדיון נקבע ליום 19.2.17.

לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות

אכיפה- מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים").

כנגד המשיבים הוגש כתב אישום ביום 11.01.17. כתב האישום מייחס לשני המשיבים עבירה של תקיפה וחבלה

ממשית ע"י שניים או יותר- לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, בנוסף למשיב 1 - עבירה של חבלה במזיד ברכב- עבירה

לפי סעיף 287(א) לחוק.

למשיב 2 - עבירה של הפרת הוראה חוקית- עבירה לפי סעיף 287 (א) לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום בתאריך 6.1.17, סמוך לשעה 07:40 בעוד השניים תחת השפעת אלכוהול, תקפו

השניים את הקטין מ.ב. יליד 1999 (להלן: "הקטין") אשר רכב אותה עת על אופניו החשמליים.

מהמתואר בכתב האישום עולה כי המשיב 1 נגח בפניו של המתלון והכה בפניו באמצעות ידו, המשיבים הכו בו

בצוותא כאשר המשיב 1 תפס את המתלון והפילו לרצפה והמשיך להכותו במכות אגרוף ובעיטות בראשו בכל חלקי

גופו, עד אשר עוברי אורח הפסיקו את מעשיו והמתלון נמלט מהמקום. כתוצאה מהאירוע המתואר נגרמו למתלון

חבלות בדמות חתך מדמם בסמוך לעין ימין וכן דימום מהאף.

בהמשך לאמור, עבר במקום קיריל גרבר כשהוא נוהג ברכב והבחין במתרחש והזעיק משטרה למקום, אז רדף אחריו

משיב 1 כשהוא אוחז בקבוק בידו וזרק את הבקבוק על הרכב, כך שנגרמו לרכב שריטות.

עוד עולה כי בנסיבות אלה, הפר המשיב 2 הוראה חוקית שניתנה ע"י ק' משטרה ביום 2.1.17 ולפיה עליו לשהות בתנאי מעצר בית מלא בביתו בנתינה למשך 5 ימים.

טיעוני הצדדים

הצדדים נחלקו בשאלת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמת המשיבים.

לטענת ב"כ המבקשת, קיימות ראיות טובות לכאורה להוכחת האשמה, בהתבסס על הודעות המתלונן, צילומים המעידים על חבלות שנגרמו למתלונן, אמרת קורבן אלימות בסמוך לאירוע, עדויות עדים ותיעוד מצלמות האבטחה אשר עולה מהן בברור כי המשיבים הם אלה שהכו את המתלונן.

לטענת ב"כ המשיב 1, כתב האישום מתבסס על עדותו של המתלונן כנגד גרסתו של המשיב. ככלל, טוענת ב"כ המשיב 1, שאין לתת אמון בגרסתו של המתלונן. הזיהוי מקורו בטעות ומתבסס על שמו של המשיב ככל הנראה, אין היכרות בין השניים, לא נערך מסדר זיהוי, התיעוד במצלמת האבטחה אינו ברור ואינו וודאי ואין כל ראיה נוספת הקושרת את המשיב 1 כתוקף, במקום הייתה התקהלות גדולה של בני העדה האתיופית שלא תושאלה, בנסיבות אלה ונוכח חולשה ראיתית ביקשה להורות על שחרורו של המשיב 1 בתנאים מגבילים. ביחס לעברו הפלילי נטען כי מדובר בהרשעה יחידה בה נדון כקטין בבית משפט שלום לנוער.

ב"כ המשיב 2 חולק על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. לחילופין- סבור הוא כי ככל שמתקיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב 2, הרי שעילת המעצר הינה מן הרף הנמוך ולפיכך יש מקום לחלופת מעצר. בעיקר טיעוני קושי בזיהוי, תיעוד באיכות נמוכה במצלמות האבטחה וזכ"ד של שוטר שצפה במצלמה זו, המתלוננים לא נוקבים בשמו, מהחבורה שהייתה במקום לא נגבו פרטים חרף אפשרות סבירה לדלות פרטים מאחר שנכח במקום ונראה לוחץ את ידו של חברו של הקטין המותקף, לא נערך מסדר זיהוי, בנוסף טען כי המשטרה לא עשתה די כדי לקשור בין המשיבים ולו באופן שטחי אמצעות בדיקת אנשי קשר בטלפונים ניידים, העובדה אחיו של המשיב נחקר לפניו מלמדת על כך כי בתחילה חשדו השוטרים באחר ולא במשיב 2, המשיב עוכב לראשונה בגין הפרת ההוראה החוקית על כך מעולם לא נחקר, ורק ביום 08.01.17 נחקר לראשונה בגין מעורבותו באירוע.

ב"כ המשיב ביקש כי אסתפק בהטלת ערבויות כספיות בלבד.

ביחס לעילת המעצר הודגש חלקו של המשיב הן בעובדות האישום והן לשיטת המשטרה כאמור בפרוטוקול מ"י מיום 6.1.12 לפיו המשיב 1 הוא הדומיננטי באירוע.

לבסוף ציין כי אין למשיב הרשעות קודמות למעט רישום יחיד מבית משפט לנוער בגין עבירה של היזק לרכוש במזיד. דיון והכרעה

הלכה היא כי בית המשפט רשאי להורות על מעצרו של אדם עד לתום ההליכים נגדו, אם נוכח לדעת כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו. הדרישה בשלב זה היא לתשתית ראייתית גולמית בלבד, המקימה סיכוי סביר להרשעה. בשלב זה אין בית המשפט נדרש לבחינת מהימנות העדים או משקלן של העדויות, אלא אם יש בהן סתירות מהותיות המצביעות מעצמן על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה. (ר' לעניין זה בש"פ 8101/16 אלסאנע נ' מ"י (16.11.16) וההפניות שם).

לאחר שעיינתי בחומר הראיות ושמעתי את טיעוני הצדדים אני קובעת כי מתקיימות ראיות לכאורה אשר עשויות להביא להרשעת המשיבים בעבירות המיוחסות להם במסגרת כתב האישום. אם כי קיימת חולשה מסוימת בראיות בעניינו של המשיב 2, הנוגעת בעיקר להיעדר זיהוי שמי או חזותי מטעם המתלון, עיכובו ושחרורו ביום 6.1.17 מבלי שאף נחקר על מי מהעבירות, כאשר אין באלה כדי לשלול קיומן של ראיות לכאורה אם כי בנתונים אלה ונוכח חלקו המתואר בביצוע העבירה ועברו הפלילי המינורי, יש בה כדי להשליך על החלטתי.

אין מחלוקת כי ביום 06.01.17 הותקף הקטין בדרכו לבית הספר ברחוב כצלסון בנתניה. מדו"חות הפעולה השונים המצויים בתיק החקירה עולה כי השוטרים הגיעו לאזור האירוע לאחר שהתקבל דיווח על תקיפת נער. שם איתרו קבוצת נערים ובתוכם משיב 1 אשר הוחלט לעכבו לאחר שהמודיע זיהה אותו כמי שזרק על רכבו את בקבוק הבירה. בנוסף וחרף העובדה שלא נחקר על כך ולא יכול היה להתגונן, ניכר אף לשיטת ב"כ המשיב 2 כי המשיב הפר הוא הוראה חוקית אשר ניתנה על ידי קצין משטרה לפיה שוחרר למעצר בית למשך 5 ימים ביום 2.1.17.

עיקר המחלוקת לטעמי היא שאלת זיהוי המשיבים במצלמות האבטחה. צפיתי בסרטון כמו גם בדו"ח הצפייה ואתאר להלן את העולה:

הראיות ביחס לשני המשיבים:

תיעוד מצלמות האבטחה

שני המשיבים מזוהים בקבצי הווידאו אשר הועתקו ממצלמות האבטחה על ידי השוטר צחי ששון, כאמור בדו"ח הצפייה.

מצפייה בקבצי הווידאו עולה כי בשעה 07:51:23 המתלון וחברו רכבו על האופניים בכביש (מצלמה 15 קובץ 2017-01-06-07-39-59), ובאותה העת נצפה בחור לבוש בגינס, חולצה ועליה ז'קט כהה אשר זוהה על ידי השוטר צחי ששון במזכר מיום 09.01.17 כמשיב 1. משיב 1 נצפה רץ לכביש ונעמד מול המתלון וחברו, הם נעצרים ונראה כי משיב 1 מדבר עם המתלון וחברו. בשעת הסרטון 07:51:33 המשיב 1 נצפה רץ לכביש ונעמד מול המתלון וחברו, וחוסם את נסיעתם. המתלון יורד מהאופניים עם תיקו בידו וחברו יושב על אופניים. ובשעה 07:52:20 נצפה משיב 2, לבוש במכנסים שחורים ארוכים, חולצה שחורה שעליה מעיל שחור פתוח אשר זוהה על ידי השוטר צחי ששון במזכר מיום 09.01.17.

בהמשך, בשעה 07:53:10 נצפה משיב 1 נוגח באמצעות ראשו בפניו של המתלונן, נותן לו אגרופ, המתלונן מנסה להתחמק והמשיב רץ לעברו (מצלמה 16 קובץ 00-40-07-01-2017) בשעת הסרטון 07:53:23 נצפים המשיבים תופסים את המתלונן ומכים אותו באגרופים והקורבן מנסה לברוח ורץ לעבר הכביש בשעת 07:53:28 רץ אחריו משיב 1 מפיל את המתלונן לרצפה מכה אותו בבעיטות ואגרופים במרכז הכביש, בעוד שהמתלונן שוכב על הכביש. כתוצאה מהתקיפה נעצרו מכוניות, ניגש אדם שיצא ממכונית קאיה לבנה וככל הנראה הפריד והמשיבים נמלטו ממקום האירוע.

בנוסף, המשיבים גם מזוהים על ידי השוטרת רעיה ראש בדו"ח צפייה מיום 10.01.17 לאחר צפייה בסרטון "זיהיתי מעבודתי והיכרותי את החשוד יצחק טגביא... לאחר מכן המשכתי לצפות בסרטון וזיהיתי חשוד נוסף מצטרף לתקיפה בהמשך, להלן אבי טקלו" (מצלמה 15 קובץ 59-39-07-01-2017).

גם בהינתן מחדלי חקירה הנוגעים לאופן הזיהוי, מועד הזיהוי ועיתוי עריכת מזכרי השוטרים, אני סבורה כי בשלב זה, די בזיהוי של השוטרים את המשיבים בסרטון ובשם (ראה לעניין זה: בעמ"ת 14786-02-12 מדינת ישראל נ' לוגסי (15.2.2012)). ויודגש כי כל טענה הנוגעת להליך הזיהוי ותיעודו תיבחן במסגרת הליך העיקרי. למעלה מן הצורך אציין כי גם במקום בו הזיהוי אינו חד משמעי ומצביע על קווי דמיון בלבד ניתן להסתפק בו לצורך הכרעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה (ר' לעניין זה בש"פ 8574/12 מדינת ישראל נ' רובבשי (29.11.2012)).

שתיקתם של המשיבים בחקירה - בחקירתם ואף לאחר שהוצג בפניהם סרטון האבטחה בחרו המשיבים לשמור על זכות השתיקה ולא להשיב לשאלות שנשאלו.

הלכה היא כי את שתיקתו של המשיב בחקירתו יש לייחס לחובתו. יכול היה המשיב לנסות ולהפריך את החשדות המיוחסים לו באמצעות גירסה מטעמו לאירועים האמורים, אולם הוא נמנע מלעשות כן ובכך תרם לחיזוק הראיות המסבכות אותו לביצוע העבירות המיוחסות לו (בש"פ 970/04 סעדי נ' מ"י; בש"פ 7216/05 אגבריה נ' מ"י; בש"פ 1618/07 זגורי נ' מ"י).

בהקשר זה אציין כי אחיו של המשיב 2 נחקר ביום 10.01.17 ובחר אף הוא גם לשתוק בחקירתו. טענת ב"כ המשיב 2 כי יתכן ובתחילה חשדו השוטרים באח הינה שגויה לאור העובדה כי מתיק החקירה עולה כי המשיב 2 נחקר ביום 08.01.17 ונשאל על האירוע (שורה 25- ש. "תקפת יחד עם אחרים נער אחר, מהי תגובתך?").

אלו הן בסיס הראיות בעניינו של המשיב 2, ראיות אשר יש בהן לעבור את הרף הנדרש לצורך קביעת קיומן של ראיות לכאורה, כאשר השאלות העולות ביחס למחדלי החקירה בעניינו או פגמים בהליך הזיהוי, לרבות טיב הסרטון ועיתוי זיהוי בשמו המלא כמו גם עיכובו ושחרורו כבר מלכתחילה עוד מבלי שנחקר - יש באלה כדי להשליך, במידת הצורך על ההליך העיקרי והעיקרי שניתן יהיה לבחון ולהתרשם ראיות אלה.

אלא שבעניינו של המשיב 1 קיימות ראיות נוספות:

עדות המתלונן נגבתה לראשונה בסמוך לאחר האירוע, בבית הספר "אורט גוטמן". המתלונן- בהזדמנות הראשונה, מסר כי תוקפיו הינם המשיב 1 וחבריו. היהיו מפיו היה נחרץ " אני מכיר את זה שבעיקר תקף אותי קוראים לו יצחק אני חושב עם החולצה הלבנה".

בהודעה נוספת- מיום 08.01.2017, חזר המתלונן על עיקר גרסתו, תוך שהוסיף את שם משפחתו של המשיב 1 יצחק טגביא, המתלונן חזר לאורך כל הודעתו, באופן חד משמעי וברור על זיהוי המשיב 1 כמי שהיה מעורב באירוע. בפני המתלונן הוצגו תמונות של המשיב 1, המתלונן זיהה את המשיב 1 בשמו. (ש' 15-16 להודעתו השניה). חזרתי ועיינתי בהודעות המתלונן ולא מצאתי סתירות מהותיות, כאלה היורדות לשורשו של עניין כטענת ב"כ המשיב 1 וגם אם המתלונן לא נקב בשמו המלא של המשיב 1 בהזדמנות הראשונה, יתברר טענות אלה במידת הצורך בשלב ההליך העיקרי.

ניכר גם כי עינת רווח, גפנית גולן, תומר פרידמן- מורים בבית ספר אורט ראו את המתלונן מיד לאחר האירוע שהוא נכנס לבית הספר מדמם חבול ונסער. המתלונן השיב כי הותקף ע"י מספר נערים אתיופים בדרך לבית הספר. קיריל גרבר- המודיע, עד הראיה שמסר בהודעתו מיום 06.01.17 כי התקשר למשטרה לדווח על קבוצת בחורים אשר מרביצים לילד אשר שוכב על הכביש. בהודעתו מתאר אחד מהם "כבחור ממוצא אתיופי לבוש חולצה לבנה המחזיק בירה ביד". בנוסף, מציין בהודעתו כי אותו בחור אתיופי עם החולצה לבנה רץ לכיוונו כשהוא בנסיעה וזרק על רכבו בקבוק הבירה וכתוצאה מכך, נגרם נזק לזכוכית חלון הרכב. בנוסף, מתוך הודעתו ומתוך דו"ח הפעולה של השוטרת ליאת יוסף מיום 10.01.17 עולה כי המודיע זיהה את המשיב 1 מיד לאחר קרות האירוע כמי שתקף את המתלונן וכמי שזרק על רכבו את הבקבוק. "זיהה את כולם כנערים שתקפו את הנער". "ולאחר מכן זיהה את הבחור עם החולצה הלבנה כחשוד שזרק על רכבו בקבוק בירה מזכוכית" (דוח הפעולה מיום 10.01.17).

עילת המעצר

מעשיהם של המשיבים ודפוסי התנהגותם האלימה על רקע השכרות בבוקרו של יום, כלפי קטין ללא כל היכרות מוקדמת, שכל חטאו לרכוב על אופניים חשמליים בדרכו לבית הספר מעידים על מסוכנותם כלפי המתלונן וכלפי כלל הציבור.

גם בנתונים אלה, חובתו של בית המשפט לבחון האם ניתן להשיג את מטרות המעצר על דרך של חלופת מעצר בתנאים שפגיעתם בחירות המשיבים פחותה. בחינה זו נעשית, כידוע, בהתחשב בעוצמת עילת המעצר, עוצמת הראיות והמסוכנות הכללית הנשקפת מכל משיב.

המשיב 1-

באשר לעתירת ב"כ המשיב 1 לשחררו לחלופת המעצר, בשים לב לקיומן של ראיות לכאורה למהות העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, לחלקו המפורט בעובדותיו, ולעברו הפלילי לרבות בעבירות תקיפה, איומים והפרת הוראה חוקית, סבורתי כי יש להידרש תחילה לקבל תסקיר שירות מבחן בעניינו על מנת ללמוד אודות המסוכנות הנשקפת מפניו, חלופות מעצר ככל שתוצענה באמצעות ב"כ והתאמתו אליהן.

המשיב 2-

המדובר במי שביום 02.01.17 נחקר בתחנת המשטרה ושוחרר על ידי קצין משטרה, בתנאי מעצר בית למשך 5 ימים. הגם שלכאורה לא מד בתנאים אלו, מה שלא מנע מגורמי האכיפה לשחררו אף מבלי לחקרו, סברתי כי על רקע החולשה הראייתית המפורטת לעיל ניתן לשקול את אפשרות שחררו לחלופת מעצר ביתית שתיבחן לאחר שתוצע באמצעות בא כוחו.

ניתנה היום, כ"ח טבת תשע"ז, 26 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.